

дени обятия. Сваляме раницитѣ и се залавяме на работа. Единъ ще разбие леда на езерото и ще налѣе вода, а следъ това ще запали печката. Другиятъ ще бере дърва. Въ разгара на нашитѣ предколедни приготовления дочухме сърдечното туристическо ехо. Нови трима гости. Следъ тѣхъ други двама се провикватъ. И ехото се понесе изъ усойтъ на Мусала.

Първитѣ трима бѣха наши стари приятели: самоковци художници. Ето пристигатъ и двама младежи

Изгледъ отъ Мусала къмъ в. Манчу.

ученици съ пламнали отъ ходъ и възторгъ лица. Грижитѣ за празника се подемахъ отъ много ржце. Професорътъ художникъ ще реди елхата. Други времена бѣха тогава: въ раницитѣ имаше и мандарини, и протокали, и бонбони, и ябълки, и всички други лакомства. А имаше и чесънъ и червени пиперчици, които сжщо заеха своитѣ мѣста въ битовата украса на елхата. Свѣщички сжщо не липсваха.

Топличко и весело бѣ въ малката хижичка и особено мило бѣ, когато пламнаха свѣщичкитѣ.

А вънъ всички вихри бѣха се събрали заедно на свой вихренъ празникъ. Подъ напора на бурята мал-